

Arrest

nr. 170 607 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 31 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2013 diende verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 april 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.12.2013 werd ingediend door:

P.F. (...)

P.A. (...)

en hun minderjarig kind:

P.G. (...)

allen van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers op,

“Schending materiële motiveringsverplichting

Schending consistentiebeginsel

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending redelijkheidsbeginsel”

Verzoekers betogen als volgt:

“II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…)De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. (...)”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag dd. 6 december 2014 niet vergezeld was met een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen ontkennen dit echter niet, maar kunnen de redenering van verwerende partij moeilijk volgen, aangezien verwerende partij twee maand later de aanvraag tot medische regularisatie dd. 14.02.14 – waarbij de paspoorten van verzoekende partijen werden gevoegd - nog een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen waar de identiteit/nationaliteit van verzoekende partijen niet ter discussie stond dd. 11.06.14.

Ook hebben verzoekende partijen een ontvankelijke medische regularisatieprocedure gehad van 28 juni 2010 tot en met 7 mei 2013.

Aangezien de identiteit van verzoekende partijen bij de medische regularisatie aanvraag wel duidelijk bleek te zijn voor verwerende partij. Het aantonen van nationaliteit en identiteit bij de medische regularisatieprocedure is immers één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Ook tijdens de asielprocedure werd er nooit getwijfeld aan de identiteit/nationaliteit van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen begrijpen niet hoe verwerende partij thans kan stellen dat de identiteit onvoldoende zou zijn aangetoond, immers indien verwerende partij geen duidelijkheid zou hebben over de identiteit/nationaliteit van verzoekende partijen, zouden zij nooit kunnen in een ontvankelijke medische regularisatieprocedure hebben gezeten.

Verzoekende partij hebben bovendien nooit het Belgisch grondgebied verlaten, dus kunnen onmogelijk in één jaar tijd – immers hun identiteit/nationaliteit werd nog aangenomen bij de ongegrondheidsbeslissing dd. 7 mei 2013 – een andere nationaliteit aangenomen hebben.

Dit is niet ernstig.

II.1.4. Ten overvloede wensen verzoekende partijen te verwijzen naar een arrest van Uw Raad dd. 8 maart 2011 (RvV arrest nr. 57 554) waarin Uw Raad van mening was dat het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de materiële motiveringsplicht geschonden werd door verwerende partij.

Hoewel de zaak niet identiek is, is deze wel degelijk vergelijkbaar.

In bovenvernoemde zaak werd nadat de humanitaire regularisatieaanvraag ingediend werd nog een identiteitsdocument nagestuurd waarnaar de verzoeker niet had verwezen. Daarnaast had betrokkene een aanvraag tot medische regularisatie die ontvankelijk verklaard was. Verwerende partij had de aanvraag 9bis onontvankelijk verklaard omdat geen identiteitsbewijs gevoegd werd. Uw Raad was terecht van mening dat verwerende partij dient rekening te houden met alle relevante elementen in het dossier en stelde zich op het standpunt dat een contradictie ontstond tussen de ontvankelijke verklaarde aanvraag 9ter en de onontvankelijke aanvraag 9bis.

In casu hebben verzoekende partijen bij de aanvraag geen identiteitsbewijzen gevoegd, maar de paspoorten van verzoekende partijen bevinden zich wel in het administratief dossier van verzoekende partijen. Bovendien hadden verzoekende partijen eveneens een ontvankelijke medische regularisatie in het verleden.

Verwerende partij is in casu onredelijk en onzorgvuldig te werk gegaan door geen rekening te houden met alle relevante elementen in het dossier en is bovendien contradictorisch door thans de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan identiteitsbewijzen, terwijl verzoekende partijen reeds het voorwerp uitmaakten van een ontvankelijke 9ter.

Ook werd bij de aanvraag 9ter dd. 14 februari 2014 de identiteit van verzoekende partij door verwerende partij bewezen geacht dd. 11.06.14.

II.1.5. De verwerende partij heeft immers de identiteit/nationaliteit zogenaamd niet kunnen afleiden - ofschoon de stukken in het administratief dossier ter zake zeer duidelijk zijn.

In die zin strijdt de bestreden beslissing op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het consistentiebeginsel en met het redelijkheidsbeginsel”.

2.2 Verzoekers geven uitdrukkelijk toe dat ze geen identiteitsstukken gevoegd hebben bij hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat uit het administratief dossier blijkt dat hun identiteit en nationaliteit vaststaan, gelet op de paspoorten die ze hebben overgemaakt tijdens medische regularisatieprocedures die ze hebben opgestart op 28 juni 2010 en op 14 februari 2014. Ze benadrukken dat ook tijdens de asielprocedure hun identiteit en nationaliteit nooit werden betwijfeld.

2.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar is verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

2.4. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (cf. RvS 24 juli 2013, nr. 224.393). Verzoekers geven uitdrukkelijk toe dat ze geen identiteitsstukken gevoegd hebben bij hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag. De asielprocedure van verzoekers en hun eerste en tweede medische regularisatieprocedure werden beëindigd, respectievelijk op 2 maart 2010, 7 mei 2013 en 7 augustus 2013, dit is vóórdat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd ingediend. De derde medische regularisatieprocedure werd op 14 februari 2014 opgestart, dit is nadat de in de punt 1.1. bedoelde aanvraag werd ingediend. Aangezien de identiteit en nationaliteit van een persoon aan verandering onderhevig kunnen zijn, artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet de verplichting tot het overmaken van een identiteitsdocument duidelijk bij de aanvrager legt, en gelet op het voormelde arrest van de Raad van State kunnen verzoekers niet dienstig verwijzen naar stukken die in het administratief dossier aanwezig zijn in het kader van procedures die werden afgerond voordat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd ingediend of die worden overgemaakt nadat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd ingediend maar voordat de in punt 1.2. bedoelde beslissing werd getroffen, om hun eigen nalatig gedrag goed te praten. Een arrest van de Raad dat anders luidt dan het voormelde arrest van de Raad van State kan hieraan geen afbreuk doen.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA